

Charles Heirbrant regelt zo goedkoop mogelijke

"Ook sukkelaars hebben recht op sereen afscheid"

"Ik had vorige week nog een zware discussie met een pastoor die geen afscheidsplichtigheid wilde geven voor een kansarme. Die vrouw was nochtans haar leven lang iedere week naar de mis geweest. Nu ze stierf en er geen geld was om een begrafenis te betalen,

was ze ineens niet meer welkom in zijn kerk. Enfin, hij heeft zijn fout toch ingezien. Dat mens heeft één van de mooiste vieringen gekregen die ik de jongste jaren heb meegemaakt. Ook al was er maar vijf man in de kerk, de pastoor inbegrepen."

Aan het woord is Charles Heirbrant (75). Reeds lang voor de Brusselse boekhouder tien jaar geleden met pensioen ging, besloot hij zich na zijn actieve carrière in te zetten om kansarmen een sereen en respectvol afscheid te geven.

"Want wie het bij leven niet breed had, werd vroeger tussen twee 'echte' begrafenis door vlug als een hond in de grond gestoken. Op sommige plaatsen is dat trouwens vandaag nog altijd het geval. Het is zelfs verboden om bij zo'n begrafenis aanwezig te zijn. Maar laat het in de eerste plaats duidelijk zijn, ik ben geen begrafenisondernemer. Noem mij eerder een vrijwillige ceremoniemeester voor overleden behoeftigen", zegt hij.

Vorige week kon u in *Gazet van Antwerpen* lezen dat de familie van Akis en Lilou Claeys-Loiseau, de achttien maanden oude tweeling die stierf op het krakersterrein van Louvain-la-Neuve, geen geld had om de begrafenis te betalen. Met zulke gevallen wordt Charles Heirbrant wekelijks, soms dagelijks geconfronteerd. En als hij kan, probeert hij het onmogelijke te doen.

"Die mensen hebben mij inderdaad gecontacteerd, maar we hebben ze helaas niet kunnen helpen.

Probleem was dat ze al een contract ondertekend hadden bij een begrafenisondernemer. We willen die man zijn broodwinning niet afnemen natuurlijk.

Als ze onmiddellijk naar ons waren gekomen, hadden we natuurlijk iets geregeld. De begrafenis van de vijf Congolese kinderen die vorig jaar door hun vader mee de dood werden ingesieurd toen hij zijn auto in brand stak in het Vlaams-Brabantse Merchtem, heb ik bijvoorbeeld wel gedaan. Die moeder had nog geen geld om één kist te betalen, laat staan vijf of zes", zegt Charles Heirbrant.

"Ik denk dat het een beetje aangeboren is om sukkelaars te willen helpen. Ik herinner me dat mijn moeder vroeger ook de behoeftigen van het dorp ging opzoeken om hen wat centen of eten toe te stoppen. De pastoor van de Marollen zegt vaak dat ik een standbeeld verdien, maar daar is het mij niet om te doen. Anders had ik al vaker met mijn foto in de kranten gestaan. Ik hoop enkel dat mijn kinderen mijn levenswerk later voortzetten. Ze helpen me nu al zoveel mogelijk want het wordt me allemaal een beetje te veel", zegt de man. Zijn vzw Vereniging voor Begravenissen en Crematies is meer dan een fulltime job geworden.

"Liever mensen helpen dan op café te zitten, zeg ik altijd. Er zit bovendien thuis toch niemand op mij te wachten. Mijn vrouw is achttien maanden geleden overleden aan kanker. Ik ga iedere dag naar haar graf op het kerkhof van Grimbergen. Om even tegen haar te praten. Daarna kan ik er weer tegen. Volgende maand zouden we 50 jaar getrouwd zijn. Het is niet gemakkelijk", zucht hij.

Wijwater

Het is iets over twee als één van de acht lijkwagens van de stad Brussel het Sint-Pietersziekenhuis nabij de Marollenwijk verlaat. Achterin staat een kist met een man die enkele dagen geleden in alle eenzaamheid stierf. Hij had geen eigendommen en familie werd niet gevonden. Normaal zou zo iemand een armenbegrafenis krijgen. De grond in en aarde over. Zelfs geen kruisje met zijn naam op.

Charles Heirbrant heeft echter naar goede gewoonte voor een sereen en respectvol afscheid gezorgd. Eerst was er al een korte afscheidsplichtigheid in de kapel van het ziekenhuis. De aalmoezenier las een aantal teksten voor en besprenkelde de kist met wijwater.

We zijn de enigen die de voor ons volstrekt onbekende man naar zijn laatste rustplaats op het kerkhof van Evere begeleiden. Charles Heirbrant loopt er netjes gekleed bij, alsof de man een familielid is dat vandaag wordt begraven. Het geeft een vreemd gevoel om vlak achter een lijkwagen te lopen waarin iemand ligt die je niet eens kent.

"Geloof maar niet dat het allemaal marginales zijn die op zo'n manier moeten gaan. Velen hebben gewoon pech gehad in hun leven. Hun zaak ging failliet, echtscheidingen en noem maar op. Veel nabestaanden laten niets meer van zich horen om de kosten niet te moeten betalen."

"In Brussel alleen worden jaarlijks 150 mensen die niets bezitten en geen familie meer hebben naar het kerkhof gedragen. Wij maken er een eresaak van om hen waardig te laten begraven. Iemand van ons is altijd aanwezig bij de kisting en de teraardebestelling. Net zoals dat bij iedere normale begrafenis het geval is."